

לפני מטתך

תזהיר עמידתך בששת החדשים האחרונים בהיותך לנו לפה — לכאב ולצער, לזעקה ולמתאה, לעידוד ונחמה, לתוכחה והתראה. כל שהיה בך בכוח וברוח ובנפש אורת למערכה זו וניצבת בה במלוא-התמושת, ניצבת יום-יום כאנונימוס, כאחינו שעמד על משמר החיים והגאולה באפרים ובגליל, כאחינו שעמד על משמר הבנין והתקומה בשרון וביהר דה, וכמותם נפלת על במתנו חלל. דרוך ועז, מוסר נפשך ללא שארית.

נפלת בקרב ובלבך זחור-הודאות, כי עמדת במערכתנו בכל עוז-כוחך, בכל תפארת-רוחך, בכל נפשך ומאודך, כולך ועד תומך. על כן יסו פניך בנור שלוח. על כן נטרדה התהייה: לפני מיסתך? על כן היד כותבת: לפני מיסתך. כותבת ואינה מקשה.

דב שמוק

עוד לפני שעות מעטות פרכסה תהייה: לפני מיסתך? עתה היד כותבת: לפני מיסתך. כותבת ואינה מקשה. כי ראיתי את פניך והם מטרדים כל סימן-שאלה. פניך יפים וקורנים. נתפשטו בהם קמטי-הצער, נסתלק מבע-הכאב, שהיו ניכסים בנו מאז מעיניך, מזווית-פיך ועתה אתה כולך — זיר-שלוח. ידעת כי נשמרתי בפיך מאבק-מליצה ולא מליצה היא, איי פוא, באמרי: הלא שלוח-פניך היא כשלוח-הגבור לאחר קרב.

כשתים עשרה שנה ראינוך עומד על הבמה הזו כמדריך ומסביר, כלוחם ומתרה ולא ידענו כי אין זו אלא הכנה, אגירת-כוח למערכה הגדולה. עתה נדע: מאד יקרה דרכך בחיים למן הנכר, דרך התשובה לעמך, תרבותו, הלום גאולתו וראשית תחיתו עד בואך הלום, אל הבריחה הזו, כמורה ומוכית, אך מכל יקר